οἰκονομίαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ πρὸ αὐτοῦ, ἐπλήρωσε χρέος τῆς ἐπαρχίας σχεδὸν 100 πουγγεῖα.

Πάλιν ὁ Ἰωαννίκιος διὰ χειρὸς δίδωσι τῷ ἄνακτι λιβέλλους κατὰ τοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ, γράφων ὅτι θέλει νὰ ἐξορίσῃ καὶ τοὺς καλογήρους διὰ νὰ μείνῃ μόνος καὶ νὰ κάμνῃ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὅ τι θέλει. Οἱ Χριστιανοὶ ἐπήνουν τὸν πατριάρχην καὶ κατεβόων κατὰ τῶν προκατόχων του ὡς ἀφανισάντων τὰ μοναστήρια, τὸ ἐν τῇ Πρώτῃ δηλαδὴ καὶ τὰ δύο τὰ κατὰ τὴν Χάλκην, ἤτοι τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Δίδει πάλιν ὁ Σαμουὴλ, κατὰ τὴν κή τοῦ Δεκεμβρίου, λογαριασμὸν διὰ ἐννέα μῆνας τῆς πατριαρχείας του· εὑρέθη ὅτι νὰ ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα χρέος τουρκικὸν γρόσια 27,450 καὶ χριστιανικὸν 27,888, τὰ πάντα πουγγεῖα ἄσπρα 110 καὶ γρόσια 338.

Δίδεται ἔγγραφον τῷ βασιλεῖ ἐκ μέρους τῶν Λέχων ἐσφραγισμένον, ἐν ᾧ ἔγραφον ὅτι θέλουν τὸν δώσει τὴν Οὐκραΐναν καὶ τὴν Ποδολίαν νὰ τὰς κάμῃ δύο ἡγεμονίας ὡς τὴν Βλαχοπογδανίαν, ἂν ἐκστρατεύσας διώξῃ τοὺς Μοσχόβους ἀπὸ τῆς Λεχίας. Τὸ ἔγγραφον εἶχε πολλὰς βούλλας καὶ ὑπογραφάς, καὶ ὁ ἄναξ δὲν ἔστειλέ τινα νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ ἂν ἔχουν εἴδησιν ὅλοι διὰ τὸ ἔγγραφον καὶ ἂν αἱ ὑπογραφαὶ εἶναι ἐδικαί των· ἤθελε μάθει, ἂν ἔστελνε, πῶς δὲν ἔχουν ποσῶς εἴδησιν, ὡσὰν ὁποῦ τὸ ἔγγραφον ἦτο σκευώρημα μόνον τοῦ Πονιατόβσκη καὶ τοῦ Κρεσένσκη,νέων φατριωτῶν καὶ συνωμοτῶν· ἀνεξετάστως οὖν τὸ ἐπίστευσε.

Θνήσκει ὁ Ἀντιοχείας Φιλήμων ἐν Δαμασκῷ,καὶ ἀνάγεται εἰς τὸν Ἀποστολικὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὁ ποτὲ διάκονος τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κυρίλλου καὶ τανῦν πρωτοσύγκελλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ, Δανιὴλ ὁ Χῖος, χειροτονηθεὶς κατὰ τὴν ς' τοῦ Αὐγούστου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῇ κατὰ τὸν Γαλατᾶν.

Κατὰ μῆνα Μάϊον τοῦδε τοῦ ἔτους σεισμὸς μέγιστος εἰς τὴν Πόλιν, κατ' ἀρχὰς σφοδρότατος καὶ καθ' ἡμέραν κατ' ὀλίγον ἐσμικρύνετο, ἀλλὰ παρετάθη μέχρι τέλους Αὐγούστου. Ἐκρήμνισε τοὺς Γεδὶ-Κουλάδες, τὸ κάστρον ἀπὸ τὸ Ἐγρίκαπι ἕως τὸ Γεδὶ-Κουλὲ-καπισὶ, τὸ Μπαχτζὲ-καπισὶ, τὸ Ὁδοὺν-καπισὶ, ὅλον τὸ τζαμὶ Σουλτὰν-Μεχμέτη, τὸν κουμπὲ τοῦ τζαμίου Σουλτὰν-Μπαγιαζίτη, τὸ Βεζὶρ-χάνι καὶ ἄλλα μικρὰ χάνια.

—

Ἔτει σωτηρίῳ 1768.

Ὁ Βασίλης, ἄνθρωπος τοῦ Σπαθάρη Γεωργάκη καὶ ἀρχιτελώνης εἰς τὸ Βουκουρέστι ἐπὶ τῆς ἡγεμονείας τοῦ Στεφάνου Ῥακοβίτζα, καὶ ὁ Κίρκας, πραγματευτὴς ἅλατος εἰς τὴν Βλαχίαν, ἔχοντες λαβεῖν παρὰ τοῦ Στάθη ἄσπρα ὁποῦ εἰς τὸ Βουκουρέστι τὸν ἐδάνεισαν διὰ·ὑποθέσεις αὐθεντικὰς, καὶ ζητοῦντές τα,ἤκουον τὸ, δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν αὐθεντείαν· ἐκεῖνοι ἠξεύροντες ὅτι τὰ ἐπῆρεν οὐκ ἔπαυον τοῦ ζητεῖν τὸ δίκαιόν τους· ὅθεν ὁ Στάθης τὸν μὲν Βασίλην ἐζήτει ἐξορίσαι τῇ δυνάμει καὶ τοῦ Νι-